

fig til omtrent 350 Kr., hvoraf endda afgaar det, der vil blive at godtgjøre Filialen i Kallundborg for Porto efter Regning. Besparelsen er altsaa ikke betydelig, den indskrænker sig egentlig til Inddragelsen af Pensionen ved et Embede, det er den egentlige Besparelse, som der kan siges at ske.

Andræ: Den Gang, man i sin Tid vedtog i Loven af 1870, at Spørgsmaalet om Nedlæggelsen af Amtstuer skulde drages frem, hver Gang en Embedsledighed forefaldt i en Amtsraadsreds, hvor der var flere Amtstuer, tilsigtede man vistnok at gjøre en Besparelse, det var vistnok økonomiske Grunde, som ledede Lovgivningsmagten. Jeg tror imidlertid, at det var en meget tarvelig Økonomi, og at man maa sige, at den ikke kunde medføre en egentlig Vættelse af de Byrder, som paahvile Statskassen. Man kunde umulig være blind for, at en saadan Nedlæggelse for den paagjældende Befolkning vilde være forbunden med ikke saa Ulemper. Dette synes ogsaa senere at have vundet Anerkjendelse, idet man har bestræbt sig for tilbøielig at afhjælpe disse Ulemper ved Oprettelsen af Filialer i de nedlagte Amtstuers Sted. Jeg tror nu, at det er en meget mislig Udvei, man derved er flaaet ind paa, og jeg skal bestemt fremhæve, at den Gang man tog Beslutning om disse Drøftelser i eventuelle Balance-tilfælde, foresøvede det slet ikke Lovgivningsmagten, at en saadan Udvei skulde træffes. Man vil nemlig let se, at man her kommer ind paa, hvad der maa anses for en stor Feil: Stableringen af Omsvøbsdepartementet; en saadan nedlagt Amtstue med en Filial i Stedet vil nødvendiggiøre, at en hel ny Korrespondance uafslægelig gaar for sig mellem Filialen og den Amtstue, som bevares, og at der saaledes bliver en Masse Korrespondance, som der tidligere ikke var Tale om. Det kan heller ikke negtes, at det er forbundet med en vis Fare for Statskassen at gaa ind paa denne Ordning; man maa jo vel lægge Mærke til, at det er meget betydelige Beløb, som til visse Tider kunne være i en sliq Filial. Nu er det ganske sikkert, at vi ere i Besiddelse af en saa hæderlig Embedsstand, at der i Reglen vil være meget ringe Anledning til at befrygte Ulemper af saadanne Forhold; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at de Kautionsbestemmelser, som man ikke desto mindre har fundet det aldeles nødvendigt at opretholde for Amtstuernes Vedkommende, saa vidt jeg formaar at skjønne, neppe ville kunne finde mere end en høist modificeret Anvendelse paa Filialen. Naar Lønningen ved en Filial er saa tarvelig, som der i paagjældende Tilfælde er Tale om, vil man neppe kunne vente sig nogen Funktionær, som er i Stand til at stille nogen klæffelig Kaution. Endelig maa det bemærkes, at det for Befolkningen ogsaa er en tarvelig Maade, hvorpaa der raades Bod paa Ulemperne. Der gives mangfoldige Tilfælde, hvor det ikke gaar an

at henlægge Forretninger til Filialen, der er mange Tilfælde, hvor den vedkommende Befolkning nødvendigvis maa henvende sig til Amtstuen selv, naturligvis kan det sse igjennem Filialen efter Ministeriets Bestemmelse, men det bliver dog nødvendigt, at man først henvender sig til Filialen, at Filialen sætter sig i Bevægelse og henvender sig til Amtstuen, og at denne saa skriver tilbage til Filialen, og først efter denne Korrespondance, dette Ophold vilde de stillede Krav kunne fyldestgjøres. Det maa jo erindres, at al Regnskabsføring, Bogholderiet og Bogføringen nødvendigvis er og maa være hos Amtstuen selv, Filialen kan ikke gjøre Andet end at faae tilsendt fra Amtstuen de Bøger, som denne udfærdiger med Hensyn til Opførningen, de maa saa gaa tilbage til Amtstuen, og der maa Bogføringen finde Sted. I ethvert Fald vil det ses, at dette System at gaa ind paa Nedlæggelse af Amtstuer og remplacere dem ved Filialer let fører til, at det Formaal, man oprindelig havde, Besparelsen, de økonomiske Fordele, der skulde opnaas for Statskassen ved denne Foranstaltning, gaa tabte, uagtet Befolkningen derved udsættes for ikke saa Ulemper. I nærværende Tilfælde synes det mig nu, at dette paa en ganske særlig Maade er stærkt fremtrædende. Som den erede Finansminister bemærkede, vil hele Besparelsen nominelt beløbe sig til 350 Kr. minus — der kommer her et betydeligt Beløb — de Portoudgifter, som skulle bevilges til Afholdelsen af Korrespondancen mellem Filialen og Amtstuen; efter den Betænkning, som er afgiven af Folkethingets Udvalg, ses det, at disse Portoudgifter kan man regne løbe op til en 2 a 300 Kroner. Naar nu Portoudgifterne kunne løbe op til 2 a 300 Kr., og den oprindelige Besparelse er 350 Kr., bliver det, der i Virkeligheden spares vist overordentlig forsvindende. Det er da nødvendigt, som ogsaa blev fremhævet af den høitærede Finansminister, at man maa lægge Vægten hen paa et ganske andet Forhold nemlig det, at der bespares en pensionsberettiget Embedsmand, men der er det atter saa uheldigt eller heldigt, ligesom man vil tage det, at denne Besparelse i Grunden dog maa siges at henhøre til de næsten illusoriske; thi det forholder sig ikke med Amtsforvaltere som med Kapitainer og Ritmestre, at de skulle gaa af i en temmelig ung Alder, de kunne blive i Embedet indtil en meget fremrykket Alder; saa vidt jeg minde har den sidste Amtsforvalter været over 70 Aar, da han gik af, for ikke at tale om dem, der ere høje i Embede, hvilket ingenlunde er sjældent. Naar en Gang det Tilfælde skulde indtræde, at en virkelig Pensionsbesparelse skulde finde Sted, vil det ses, at den i hvert Fald maa blive af meget ringe Betydning for Statskassen. Jeg kan derfor ikke se, at der skulde være nogen som helst Anledning til nu at gaa ind paa Forslaget. Den høitærede Finansminister angav, at der tidligere havde været truffet Bestemmelser i lignende Til-